

## Sobre el sacerdocí femení

Hi ha realment molt de marge per tal de convertir unes qüestions importants com aquestes en uns diàlegs frívols, irresponsables i sense veritable contingut, que acaben sense tocar el nucli de la qüestió: el rol de presidència i de govern de les comunitats cristianes.

Per això cal dir, ara i sempre, que a les parròquies ens delim perquè hi hagi persones –homes o dones, sense distinció- formades i disposades, lliurades al servei dels altres, responsables del seu càrrec, animadores de comunitat, que no els sàpiga greu sacrificar els seus projectes i horaris personals en bé de la vivència de la fe en el si de la família cristiana. I la pregunta és constant: on són, aquestes persones?

Massa sovint s'ha reduït la participació cristiana en la comunitat en fer alguna petita o gran activitat, de tipus voluntari, unes estones i prou, sense més compromís o aprofundiment que el que la tasca immediata demana. En canvi, el que ens fa falta són persones que realitzin una veritable animació comunitària, que abasti tots els nivells possibles: evangelització i modernització de les estructures, funcionament tradicional i innovació constant, també i sobretot, en el pla pastoral.

Però el presbiterat –el rol de presidència de les comunitats, en nom del bisbe diocesà- és molt més que complir una funció o una altra: és participar del ministeri pastoral que Jesucrist va encarregar als apòstols. Per ells, als bisbes i per aquests, als preveres, participant del sacerdocí comú dels fidels cristians, que som tots. De fet, aquesta és la gran assignatura pendent després de la redescoberta feta pel Concili Vaticà II (1965): el sacerdocí comú dels fidels (cf. LG 10).

Per tant, el sacerdocí és molt més que celebrar la missa: és portar a terme el rol presidencial de la comunitat cristiana, i no tan sols en els actes sagrats. Voleu dir, sincerament, que arreglaríem res si volguéssim perpetuar artificiosament les restes de cristiandat en què encara vivim, incorporant dones al ministeri ordenat, així, de dret tal i com estem funcionant avui? Convé una gran reflexió que posi al marge la frivolitat i la precipitació.

En canvi, avui més que mai en la història de l'Església, ens trobem en uns temps en què ja hi ha dones que desenvolupen tasques importants, fins i tot altes responsabilitats de direcció: moviments, Càritas, parròquies... Per què? Doncs perquè estan ja ara suficientment preparades, perquè tothom els pot reconèixer la seva autoritat en tant que han mostrat capacitats en el camp al qual se'ls ha cridat a exercir. És a dir, capacitat d'animació comunitària, la coordinació d'equips més diversos, aplegar esforços, de generar debat intra i extra-eclesial, etc.

I a la inversa també és veritat. És a dir, quan una persona és capaç de coordinar, de treballar en equip, de cedir, de pactar, de planejar amb els altres, de marcar-se objectius i de saber-los revisar i deixar-se revisar, aleshores aquella persona serà cridada, de ben segur, a una responsabilitat més alta, sigui home o dona. És o no és aquesta, la veritable corresponsabilitat en l'Església diocesana que ens demana el nostre vigent pla pastoral? Així, doncs, serà més factible i realista parlar del pas al presbiterat des de l'exercici de la corresponsabilitat, i no pas abans.

Concloquem. Si l'entrada de dones preparades a la presidència de les comunitats ens ha de portar a un renaixement de la vida comunitària, no puc dir sinó: “visca el sacerdocí femení!” perquè tard o d'hora arribarà, per la Gràcia de l'Esperit Sant, estigueu-ne segurs. Esperem tant del toc femení en la nostra masculista societat!

Dones cristianes del món, uniu-vos! Catòliques que sentiu la vocació de presidència de les comunitats: prepareu-vos! formeu-vos! estudieu! I, sobretot, viviu! Testimonieu la vostra fe! Com diu l'apòstol Pere: “Estigueu a punt de donar raó de la vostra esperança” (1Pe 3,15). Que no hagueu mai de recular dels arguments pseudo-patriarcalcs que ens han governat! Potser serà aleshores que retrobarem el sentit de la fe en una renovada vida comunitària i anunciarem, d'una forma més coherent, l'Evangeli de Jesucrist.

*Professor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i rector de Sant Hipòlit de Voltregà (Vic).*

*ATENCIÓ: L'AUTOR HA DEMANAT QUE CONSTIN ELS DOS CÀRRECS. GRÀCIES.*